

[Inger Gautier Schmit.]

førelse — en saadan Ændring upaakrævet og uheldig. Vi kunde derfor ikke give Forslaget vor Støtte. Kirkeløvene af 1922 havde paa den Tid ikke bundfældet sig i Befolkningen; vi ønskede derfor ikke at gaa til en Ændring af Forholdene. Desuden havde vi ikke rigtig Tro paa, at der ud af Arbejdet i et Udvalg, som var nedsat med saa forskellige Motiver, kunde fremgaa noget for Kirken virkelig positivt, idet det ene Parti ønskede at styrke den Forfatning, vi havde, det andet nærmest at løse Forholdet mellem Stat og Kirke. Vi kunde derfor ikke give Udvalget vor Stemme. Og den samme Opfattelse har vi gjort gældende i de følgende Aar.

Indenfor Venstre har vi paa enkelte Undtagelser nær stadig den Opfattelse, at det vil gavne Folkekirken bedst at leve under de frisindede og gode Kirkelove af 1922, hvorefter Menighederne har Lov til at leve deres frie Liv rundt om i Sognene, og hvorefter Staten staar som Administrator af de ydre Anliggender. At Vanskeligheder kan opstaa under denne Ordning, er vi slet ikke blinde for; paa et Omraade som dette vil det ideelle aldrig kunne opnaas. Jeg bestrider ikke, at der muligvis kan findes en anden Ordning, heller ikke, at den maaske kan gennemføres af de to Partier, som ønsker Udvalget nedsat, muligvis paa Grundlag af et andet Udvalgs Arbejde. Men at der ikke ogsaa ved en anden Ordning skulde kunne opstaa aandelige Vanskeligheder og andre Vanskeligheder, vil vist ingen i denne Sal benægte. Der bliver maaske Vanskeligheder af anden Art, som man endnu ikke har staaet overfor. Men at de vil opstaa, tror jeg er ganske givet. Vi har nemlig et ganske interessant og meget talende Eksempel fra Statskirkeforholdene i England, hvor man for nogle Aar siden netop har faaet et Kirkeraad i en Skikkelse, jeg kunde tænke mig, det konservative Folkeparti muligvis kunde synes om. Dette engelske Kirkeraad fandt i øvrigt til en Begyndelse sin Form ad Frivillighedens Vej, hvad der er det interessante ved det, ikke ved et Magtbud, og da Kirkeraadet var en Kændsgerning, blev det stadfæstet ved Lov. Parlamentet indrømmede det Forhandlingsret i kirkelige Spørgsmaal. Som en af sine første og vigtigste Opgaver fik dette kirkelige Raad at revidere den kirkelig Prayer Book eller Ritualbogen, og det har netop afsluttet sit Arbejde med det forbavsende, fra et konservativt Synspunkt forbavsende, Resultat, at det vil føre den engelske Statskirke meget nærmere Katolicismen, end den før har staaet, en Revision, som imidlertid har mødt den

største Protest fra en stor Del af det engelske Kirkefolk og de store Frikirker derovre, som ser deres aandelige Interesser alvorligt truet, hvis en saadan Revision bliver godkendt af Parlamentet. Revisionen mødte Protest navnlig fra saadanne kirkelige Kredse, der nærmest kan sammenlignes med det, som kaldes Indre Mission her i Landet. Man er altsaa gennem dette kirkelige Raads Virksomhed i denne Sag næsten kommet fra Asken i Ilden, og man har et klart Eksempel paa, at man selv med et folkevalgt kirkeligt Raad kan risikere at faa gennemført Bestemmelser om Kirkens indre Forhold og Anordning, som i høj Grad føles som et Overgreb paa det aandelige Omraade af en meget stor Kreds af Kirkefolket, maaske ikke den allerringeste.

Vi har her i Danmark en Folkekirke. At lægge Afgørelsen af indre kirkelige Spørgsmaal i en flertalsvalgt Folkeforsamlings Hænder — et Kirkeraad, et Udvalg, eller hvad man nu vil kalde det —, vil derfor altid være Resultatet af, hvad Flertallet indenfor Folkekirken ønsker. Men dette giver ikke nogen som helst Garanti for dem, som ønsker de aandelige Værdier, som Folkekirken for Øjeblikket hviler paa, bevaret for bestandig. Naar derfor nu store Dele af det danske Kirkefolk synes at se hen til dette Udvalgs Nedsættelse som Tidens eneste Løsning af det kirkelige Spørgsmaal, tror jeg, man bør overveje Sagen nøje, thi Garantier for det aandelige Livs sunde Vækst og Udfoldelse kan et Kirkeraad i en *Folkekirke* nu en Gang ikke give. Et saadant flertalsvalgt Raad kan muligvis med et radikalt Flertal — og hvem kan sikre os derimod? — i høj Grad forringe de bestaaende Forhold. Naar der tales om den eneste Løsning, kunde jeg nævne mange andre end denne ene: at nedsætte et kirkeligt Udvalg. Jeg indrømmer, at det er det for Partierne letteste, den absolut behageligste Vej at gaa, men jeg indrømmer slet ikke, at det er den eneste Vej til en Ændring af Forholdene. En anden Løsning kunde bl. a. opnaas ved, at de to Partier forelagde Rigsdagen klart formulerede Lovforslag, som gav Udtryk for den Kirkepolitik, Partierne maatte ønske gennemført, saa man vidste, hvad man havde for sig, vidste, hvilken Ændring i de bestaaende Forhold det vilde afstedkomme. Det er ikke godt at give sig i Lag med noget, hvis Følger man ikke kan overskue. Jeg forstaar godt, at et Forslag om Udvalgs Nedsættelse er den letteste Udvej at gribe til, men det er neppe den, der hurtigst fører til et Resultat, og hvad der først og fremmest ligger Partierne paa Sinde, maa da være